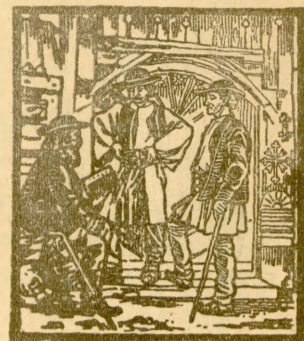

FOAIA POPORULUI

CEA MAI VECHIE FOAIE POPORALĂ, INFIINȚATĂ ÎN ANUL 1892

Apare în fiecare Duminică
sub direcția unui comitet
Inscrisă în Reg. Publ. la Tribunalul Sibiu sub Nr. 67-1943.

Organ al Asociațiunii „Astra”

Redactor responsabil: Nic. Nicoară-Dobârceanu

Redacția și Administrația:
SIBIU, Str. Șaguna 6. Telefon 83/A
Taxa poștală plătită în numerar, conform aprobării Nr. 96.646/1943

Amestecul din afară

Din câte ajung la cunoștința celor mulți, pentru lumea viitoare de după războiu s'ar pregăti de către cei mari un mai mare amestec din afară în treburile interne ale țărilor mici decât a fost până acum. Cu alte cuvinte: neatârarea și libertatea celor mici, nu ar mai rămâne întregi. Planurile pentru viitor se coc în taină, între conducătorii țărilor mari. Ceea ce poate fi ademenitor se dă și la lumină, dar ceea ce se întâmplă de obicei, nu se potrivește cu vorba ademenitoare. Așa, de pildă, în înțelegerea numită Charta Atlanticului, dintre Anglia și Statele Unite se spune că fiecare țară va avea dreptul să-și facă acasă rânduiala politică și socială care-i va plăcea, — dar pe unde au trecut armatele anglo-americane, ele au silit popoarele să se întoarcă iar la regimul democratic, — adică la partidele politice și parlament, la alegeri libere, — iar pe unde trec bolșevicii, introduc sistemul comunist.

E, desigur, un amestec din afară în treburile altor țări, și nu numai în ale celor mici, ci și în ale celor mari. Căci Italia și Franța nu se pot număra între țările mici, dar și acolo cuceritorii hotărăsc regimul din lăuntrul lor.

Nu-i vorbă, amestec din afară din partea celor mari în țările mici a fost și până acum, sau cel puțin încercări de acest fel. Încă în veacul trecut, de-o pildă, mica Românie a fost mereu pisată și amenințată să dea drepturi evreilor. Iar dela Unire unele guverne cădeau la noi, sau rămâneau la putere și din amestecul unor țări străine...

Dar, acum se încearcă a se legitima, a se îndreptăți acest amestec din afară: cei mari spun că țările mici în războaiele mari nu se pot apăra singure, ci au lipsă de ajutorul celor puternici.

Și dacă acestea le ajută în războaie, se cuvine și e drept să le poată porunci și în vreme de pace!

Se'nțelege, adevărul este altul: țările mici n'ar avea nicio trebuință să fie ajutate în războiu de cele mari, căci din capul locului ele n'ar intra în războaie dacă nu le-ar zice cele mari. E vorba, deci, de îmbrățișarea ursului, care s'ar părea că-i din dragoste ca orice îmbrățișare, dar îți sfarmă oasele... Nu în țările mici e lipsa de amestecul de afară, ci în cele mari, căci din ele pornesc războaiele, dacă e vorba ca prin el să se asigure pacea.

Ion Agârbiceanu

Când se va termina războiul?

Ce să ne ascundem după degete? Jumătate din omenire, în loc de binețe cam așa se adresează în fiecare dimineață celeilalte jumătăți: când se va termina oare? Așa ne întrebă și pe noi, cei dela gazete, cititorii: Când se va găta oare?... „Dvs. dela gazete cam toate le știți și la toate întrebările puteți răspunde, prin urmare trebuie să știți răspunde și la această întrebare”. Unii dintre noi se cam jenează să spună că nu știu. Mai bine o incurcă și dau chiar răspunsuri încurcate sau cu două înțelesuri. În loc să spună sincer, că la așa o întrebare grea ru știm nici noi răspunde. Drept aceea, să nu așteptați dela mine un răspuns prompt, adică să arăt când și cum se va termina, nici măcar cu aproximație. Mai nimerit găsesc să arăt aici părerile experților din ambele tabere încăerate în luptă.

Se zice că după atâția ani de războiu, popoarele sunt oboșite, că așa a fost și după primul războiu mondial, care a durat chiar mai puțin decât patru ani. Războiul de acum durează deja de aproape 5 ani și totuși nu se întrevede sfârșitul. Oricum, însă, chiar dacă popoarele sunt mai bine pregătite acum ca atunci, totuși, odată și odată, vor oboși. Legea aceasta sună nu numai pentru ai noștri, ci și pentru ai lor, pentru toți de-o potrivă, că vorba aceea, nici ei nu sunt din fier. În războiul trecut, marele beliduce, care a fost Hindenburg, spunea „că acela va câștiga războiul, care va birui mai mult și mai bine cu nervii”. Cu alte cuvinte, care va oboși mai târziu. Cam așa vorbea și conducătorul Francezilor,

marele bărbat de Stat Clemenceau, care obișnuia să zică: „ultimul sfert de cias hotărăște și acela nouă ne va aparține”. Conducătorii oștilor și ai statelor, nu conțenesc nici acum să spună și să repete mereu: fiți tari și nu vă lăsați răpuși de oboseală, căci altminterlea vom pierde.

Cu toate acestea, din ambele tabere se susține că războiul nu va dura de acum înainte mult. Desigur, că vor fi cititori mai curioși și vor întreba: cum se înțelege aceasta? Răspunsul este simplu și clar: ambele tabere se pregătesc și vor să provoace o luptă mare, hotăritoare. Iar după această luptă, cei biruiți vor cere pacea, după care râvnește lumea întreagă.

Este, firesc, greu să precizezi când și cum se va da această luptă finală. Pentru așa ceva ar trebui să cunoști forțele de cari dispun ambele tabere și să ghicești gândurile lor tainice. La asemenea profeții nu ne putem da. Suntem de părere să scriem și să vorbim numai despre lucruri pe cari le cunoaștem pe deplin și le știm judeca cu mintea.

Ar fi interesant să privim la acest teatru, cum privesc spectatorii, șezând în scaune, dacă n'am fi și noi interesați la desfășurarea și terminarea într'un fel sau altul, a evenimentelor. Dar așa trebuie să ne gândim cu grijă la ziua de mâine. Iar ca în vremuri de mare bejenie, să nu uităm a ne ruga la Atotputernicul, care singur și peste toți și toate ține în mână cumpana Istoriei, deci și a acestui războiu.

Dr. George Ohăbeanu

Cum stăm cu războiul?

— Scrisoare din București —

În sectoarele românești — după cum anunța Comandamentul de Căpetenie al Armatei Române — a fost și este liniște, în timpul din urmă. Adică o liniște relativă, adică liniște față de alte fronturi, fapt ceea ce ne bucură, deoarece ne gândim mereu la soarta românașilor noștri, cari sunt nevoiți să stea cu arma la hotarele noastre, apărându-ne de acolo.

În schimb mai la nord, adică începând dela Lemberg (Lwow) și până la Marea Baltică, sunt aspre și grele lupte în curs. Aici frontul era cam așa, ca o jumătate roată și Rușii au jinit cu tot prețul, să-l oblească. Au aruncat deci în luptă multă infanterie, care blindate și au bătut cu numeroase tunuri ziua-noaptea, de două săptămâni.

Penru ce se retrag unele truepe germane

Comandamentul german a socotit că nu este bine să dea acolo lupta hotăritoare și a dat porunca să se retragă trupele ceva mai la Apus. Astfel frontul se găsește acum la frontiera

poloneză, (așa cum a fost stabilită această frontieră în toamna anului 1939, de către Germani și Ruși împreună, atunci când nu erau încă dușuri).

(Continuare în pag. IV)

Ceva despre minorități

Prin anul 1929, învățatul francez Bouglé, vorbi d la Paris despre drepturile minorităților naționale, spunea cam astfel: „E vorba ca să lase familia cea mare (majoritatea locuitorilor băștinași) să trăiască în mijlocul ei și familia cea mică (minoritatea). E ușor de înțeles că dacă un regim e înțelegător, dacă minoritarii nu sunt prigoniiți nici pentru limba pe care o vorbesc, nici pentru credința religioasă pe care o mărturisesc, nici pentru vreun din alte însușiri aparte de cele ale majorității — zic e ușor de înțeles, de ce minoritatea nu ar putea încăpea în pielea statului gazdă”.

Sălă sau bună'nțelegere

Cum va fi pacea viitoare? Una încheiată din sălă sau una din bună înțelegere? Iată ce frământă azi întreaga omenire.

Toată lumea cu scaun la cap înțelepe că o pace încheiată din sălă, din constrângere, una dictată, poruncită de învingători celor învinși, nu va putea fi o pace dreaptă și prin urmare nici durabilă. O astfel de pace nu ar duce decât la pregătirea și izbucnirea unor noi războaie. Cei cari au stricat pacea încheiată după întâiul războiu mondial, chiar de aci au pornit: că pacea aceea pentru ei a fost nedreaptă, că au primit-o din sălă nu de voe bună, prin bună înțelegere. De când se cunoaște istoria, este lucru dovedit, că păcile puse cu sălă, n'au fost de lungă durată. Numai o pace încheiată prin bună înțelegere, fără învingător și fără învinși, ar putea asigura pacea pe mai multă vreme.

Dar, merge lumea spre o asemenea pace? După toate semnele de până acum — nu! Din potrivă: războiul urmărește o înfrângere deplină a adversarului, tocmai pentru a-i impune, pentru a-l sili la pacea așa cum o înțelege fiecare parte în luptă.

Anglo-americanii cu rușii spun cam astfel ani: cine vrea să facă pace cu ei, să capituleze fără condițiuni! Adică: să depună armele, să se dea de bună voie în mâinile lor, ca așa să li se poată porunci condițiile de pace. Pe de altă parte Germania, prin oamenii ei de răspundere, spune mereu că știe ce ar însemna pentru ea o asemenea pace și că nu se poate arunca în prăpastie debună voie.

În asemenea împrejurări și când se va încheia războiul acesta, nu se va ajunge la pace. Căci cu cât se prelungește, cu cât sporesc jertfele, partea biruitoare va pune condiții tot mai grele, sarcini tot mai mari, părți învinse. Temelia păcii va fi o sălă tot mai grea, cu cât se prelungește prăpădul. Numai o minune ar mai putea îndrepta marile popoare în războiu, să se gândească la o pace de dreptate, făcută prin bună înțelegere.

Cum trebuie să fie minoritarii

Despre felul cum, trebuie să fie minoritarii ne-o spune mai departe un alt învățat, deasemenea, francez, anume Ruyszen: „Minoritarii — spune acest francez — trebuie să primească a conlucra la păstrarea ordinii publice și la înflorirea statului care îi ocrotește. Să respecte legile, mai cu seamă în privința serviciului militar, a impozitelor a reformei agrare; copiii lor să învețe limba majoritarilor. Cu alte cuvinte — încheie învățatul francez — minoritatea să fie loială” — adică cu sufletul deschis, nu cu picioarele pe pământul țării ospitaliere, și cu ochii mai știu eu unde.

Oare, minoritățile României fac la fel?

Răul pricinuit de mândrie

Am văzut că adevăratul înțeles din prima fericire: „Fericiti sunt cei săraci cu duhul”, este: fericiti sunt cei umiliți, cei cari nu sunt conduși de mândrie, de superbie, ci știu, că înțelepciunea lor pe lângă a lui Dumnezeu, și știința lor, e nimica toată. Mândria i-a scos pe oameni și pe ingeri din raiu, umiliția ne deschide, din nou, nouă oamenilor, ușile raiului.

Pentru a intra pe această ușă a fericirii vecinice e de lipsă mai întâi să avem credință, odică să ținem de adevărat tot ce ne-a descoperit Dumnezeu și ne învață s. Biserica. Deci, să credem și să adevărurile pe care nu le putem înțelege cu mintea noastră.

Dar, piedeca cea mai mare a credinței este mândria minții omenești, care zice: nu cred, nu vreau să cred ceea ce nu pot pricepe. Superbia minții îngâmfate, alungă credința, iar „tără credința este cu neputință a plăcei lui Dumnezeu”. „Cine nu va crede, osindi-se-va”.

Cine e lipsit de „sărăcia cu duhul, cine nu-i umilit, nu poate ajunge la credință, și acesta e răul cel mai mare adus în lume de „bogăția cu duhul”, de mândrie. Căci, nu știință multă și mintea mare e potrivnică credinței, ci numai mândria spiritului nostru, când se crede așa de atotștiutor încât nu vrea să primească adevărurile pe cari nu le înțelege.

Dar, relele pricinuite de mândrie, de lipsa „sărăciei cu duhul”, sunt multe și mari și în lumea asta. Mândria, superbia ne face urgisii de toată lumea. Mândria ne face să nu ne cunoaștem slăbiciunile noastre și să le îndreptăm. Ea ne face să vedem pleava din ochiul altuia, dar nu și bărna din ochiul nostru. Mândria nu ne lasă să judecăm un lucru temeinic, ci ne apucăm la repezeală de treabă și ne ese prost. Mândria ne face să vorbim mereu de noi, să ne dăm un preț pe care nu-l avem. Omul plin de superbie nu ajunge la niciun bine nici chiar în lumea aceasta, pentru că este urit și înconjurat de toți: nimeni nu-l ajută, nimeni nu-l iubește, nimeni nu i-se face milă de el, ori în ce necaz ar ajunge. Cel mândru, „cel bogat cu duhul”, omul lipsit de umiliția, care nu se simte „sărac cu spiritul”, nu se roagă, nu cere niciodată ajutorul lui Dumnezeu; iar fără el, nimeni nu poate fi fericit nici în lumea asta, nici în cea următoare.

Părintele Ion

PROVERBE

● Cine are parale multe, nu e om cinstit; de aceea mai bine sărac și cinstit, decât bogat și batjocurit.

● Cine fură nu cumpără, dar nici cinstie nu mai are.

● Cum e satul așa e și primarul.

● Joacă și el după cum îi cântă altul.

● Adună vara ca să ai iarna.

VORBE CU TÂLC

● Două capete pot mai mult decât unul. De aceea omul cu judecată, înainte de a începe un lucru se sfătuiește și cu ai casei.

CALENDARUL SĂPTĂMÂNII

Luna IULIE

Dum. IV. d. Rus. (SS. Părinți) Ev. Mat. IX. 1—8 Gl. St 5.

Luni	24	M. Cristina
Marți	25	† Ad. S. Ana
Mercuri	26	M. Ermolae
Ioi	27	†. Pantel.
Vineri	28	Ap. Prohor
Sâmb.	29	M. Calinic
Dum.	30	Ap. Sila și Silv.

Dum. VIII. d. Rus. Ev. Mat. XIV. 14—22 Gl. Sf. 3.

Soarele

1 Iulie răs. 4 ore 35 m. Ap. 8 ore 4 m. 15 Iulie răsare 4 ore 44 m. Ap. 7 ore 58 m.

Mersul vremii

(După calendarul pe 140 ani)

1 ploaie mare, 2—7 ploaie cu tunete, 8—9 bine 10—16 ploaie, 17—19 bine, 20—22 ploaie, 23 bine, 24—26 ploaie, 27—28 bine, 29—31 ploaie

LUCRĂRI LA CÂMP ȘI ÎN GOSPODĂRIE

Grija pentru iarnă începe chiar din luna aceasta.

Incepe să strângi ciuperci din pădure și le pune la uscat pentru iarnă. La fel ardeii verzi, fasolea verde se pun la uscat și iarna vor înlocui pe cele proaspete.

Se face culesul fructelor; nu bateți pomii cu ciomagul și cu bolovani, că săvârșiți un mare păcat. Pe cele putrede dați-le la porci, căci ele au în ele viermi și sămânță de boli care atacă pomii cu roadă.

Dă în grija celor ce rămân acasă să nu lase pasările și porcii să iasă în drum și s'o ia razna prin sat. Că,

dacă apucă de îți intră molima în ogradă, mai greu o poți scoate.

Fata ardeleană

Câtă țară am umblat
Eu ca tine n'am aflat:
Naltă 'n trup și subțirea
Gura ca o cireșă
Păru pana corbului
Mătasa fuiorului,
Ochii negri, negrișori,
Fă-i mândrușo vânzător
Că m'oi face negustor
Negustor de ochișori.

DIN TRECUTUL NOSTRU

Mihai Viteazul prin Ocna-Sibiului

Revoluția lui Horia, Cloșca și Crișan, a avut un mare răsunet în sufletul ocnerilor, dar, n'a dat naștere nici unei acțiuni din partea lor, pentru că, stăpânirea maghiară a luat din vreme cele mai severe măsuri, mergând — când a fost cazul — până la decapitare.

Trebuie să amintim — ca o dovadă a trecutului — eforturile Domnilor din Principate, de a face legătura prin oameni trecuți de aici peste creștele Carpaților și prin alte mijloace între frații de sub stăpânirea maghiară și cei din Țara mamă.

Mihai Viteazul, după glorioasa luptă dela Șelimbreg, îndreptându-se spre cetatea Alba-Iulia a trecut pe hotarul comunei Ocna Sibiului. Ocnerii, l-au primit cu însuflețire, dragoste și mândrie. Un document de foarte mare însemnătate, a rămas în arhiva comunei; este vorba de iscălitura marelui domn, iscălită pusă pe un pergament, care se poate vedea azi la Universitatea din Cluj-Sibiu, luat cu dovadă dela Primăria comunei de D. profesor Dr. I. Lupaș. Fiind primit bine de ocneri, marele Domn, a voit să-și arate recunoștința și să rămână pasul lui urmă apăsată de istorie veșnică.

Ocnerii i s'au plâns de lipsa unei biserici iar nemuritorul Domn, le-a dat voie să aducă piatra și cărămida trebuincioasă construcției din zidurile dela Turnu Roșu.

În timpul lui Constantin Brâncoveanu „boer vechiu și domn creștin”, biserica despre care am făcut pomenire, a fost reparată din daniile acestui Domn.

Chipul evlavios al Domnului creștin și al familiei sale, se găsește zugrăvit pe peretele din fața altarului bisericii pentru a cărei renovare el și-a deschis larg punga sa. Numele lui Mihai Vitvazul și al lui Constantin Brâncoveanu, se pomenesc și se vor pomeni din generație în generație printre cetătorii acestui sfânt locaș.

În anul 1801, Românii ortodoxi, la îndemnul și prin ajutorul conducătorilor lor, au strâns, prin puteri proprii

și au prestat muncă multă, zidind o frumoasă biserică.

Biserica ortodoxă, zidită din trudă și sudoare, va rămânea în veac pildă de putere de credință și solidaritate națională.

E vrednic de amintit, că biserica ortodoxă începută în anul Domnului 1801 a fost terminată în anul 1804 și are hramul Sf. Nicolae celor lipsiți îndurat părinte.

N. Balteș inv.

Din pildele altora

La nemți

În anul 1935, se putea ceți în fiecare birou de întreprindere germană, următoarele povești:

1. Nu necinsti casa sau atelierul german cu scule străine.

2. Să nu mănânci niciodată carne din altă țară, căci îți vatămă sănătatea.

3. Să nu porți decât pălării și haine nemțești.

4. Să te hrănești numai cu făină și pâine germană; să mănânci numai fructe germane și să bei numai bere germană.

La americani

În întreprinderile și în armata americană se puteau citi în birouri următoarele povești:

1. Nu lăsa pe mâine ce poți face azi.

2. Nu pune pe altul să facă ce eace poți face tu.

STRIGĂTURĂ

Hai la horă să jucăm
Fata să ne-o mărităm;
Ferice de noi c'am da-o
Vai de capul cui a lua-o.

CITIȚI ȘI RĂSPÂNDIȚI
FOAIA POPORULUI

Din
Sfaturile doctorului Josif

Difteria

(Crupul difteric, buba în gât, gâlcii)

O boală care mai de mult era una dintre cele mai răspândite și mai periculoase, cu deosebire pentru copiii mici, până la vârsta de 10 ani și care în timpul din urmă, de când i se cunoaște leacul, se ivește tot mai rar și nu mai seceră atâtea vieți omenești ca mai înainte.

Boala se răspândește prin niște viețuți mici — *baccilii difteriei sau baccilii lui Löfeer* — cari se găsesc în număr mare în gâtul celor atinși de boală, dar adeseori și în al celor sănătoși, cari au venit în atingere cu bolnavii de difterie. Baccilii aceștia pe cari bolnavul îi răspândește în jurul său prin tuse, strănutare, flegmă, etc., ajung în nasul sau gâtul copilului sănătos acolo se înmulțesc repede și produc boala, cu toate semnele ei.

Cele dintâi semne de boală sunt: ușoare dureri în gât, dureri de cap, fierbințeli și uneori vărsări. Dacă privim în gâtul copilului, vedem că mandulele (gâlcile) îi sunt roșii și umflate, iar, pe ici colo, vedem câte o pată mică albă. Aceste pete cresc foarte iute, încât după un timp, tot gâtul se arată acoperit de o *pieluță* albă, sidiție, care se desface greu de pe mandule și lasă în urma ei, un loc sângerat. În acest timp, bolnavul se simte tot mai rău, are fierbințeală mare (39—40 grade), i se umflă grumazul și în afară, nu poate înghiți, se simte obosit, nu mănâncă mai nimic și este foarte speriat și neliniștit.

Când boala se întinde și pe gâtlee, copilul bolnav abia mai capătă aer, răsuflă greu de tot și foarte repede, adeseori îl înecă tusea, care este răgușită și se aseamănă cu lătratul unui câine răgușit.

Difteria poate să se întindă și la nas, în care caz se astupă nările, nu poate răsufla pe nas și are o scurgere urâtă galbenă, verzuie. Dacă bolnavul este lăsat fără îngrijire medicală, boala se înțește, fierbințeala crește nu mai poate înghiți de loc sau se înădușe, nemaiputând răsufla deloc. De multe ori otrăvurile cari le fabrică baccilii difteriei, atacă inima ori rinichii și copii mor din această cauză.

Pe cât este de primejdioasă difteria dacă o lăsam fără nicio grijă, pe atât de ușoară este să ne ferim de molipsire sau să ne vindecăm, dacă chemăm doctorul fără nicio întârziere.

Bolnavul de difterie trebuie izolat, deschilinit de cei sănătoși; tot ce este dela patul bolnavului trebuie *desinfecat* și avem datoria de a înștiința și chema doctorul fără zăbavă.

Doctorul, după ce constată boala, va face *injecții cu ser* bolnavului și celor din jurul lui, ferindu-i de molipsire. La câteva ceasuri fierbințeala scade, durerile se ușurează, pieluțele se desfac, răsuflarea se face iarăși regulată și în câteva zile bolnavul se însănătoșește cu desăvârșire.

În timpul din urmă s'a găsit un mijloc, prin care se poate spune înainte dacă cineva este simțitor față de boală ori ba. Cei găsiți simțitori, vor fi *vacinați* (oltoiți), ferindu-i de molipsire.

În orice caz, care ne dă bănuială de difterie, avem, deci, sfânta datorie de a înștiința *îndată* medicul și a urma fără șovăire, toate cele rânduite de el.

Dr. I. S.

● DACA CITEȘTI FOAIA, nu o arunca, ci împrumut-o și vecinului pentru a o cunoaște și el

Multe și de toate = Sfaturi folositoare

MINUNĂȚII

■ **Cum se salută diferite neamuri?** Cele mai multe popoare se salută ca și noi: bună ziua, bună seara, noapte bună, sănătate bună! Altele însă au obiceiuri ciudate. Chinezii își pun mâinile pe piept. Românii cei vechi își puneau mâna dreaptă la gură, apoi o întindeau spre cei pe care-l salutau. Japonezii își scot un papuc din picior când salută. Cel din Hindustan se apucă de bărbii. Cei din Ceylon se întorc cu spatele unul către altul. Cei din insulele Filipine ridică un picior. Cei din Guineea își pun câte o frunză pe cap. În multe insule din Pacific oamenii își freacă nasurile când se salută. Cei din insula Sf. Laurențiu își scuipă în palmă. Negrii pocnesc din degete. În Scoția se sărută pe umeri.

■ **O casă de hârtie.** Un american a cumpărat vreme de cinci ani în fiecare zi gazete, și după ce le citea le pune într-un teasc, una peste alta. Le presa în forma de cărămidă, apoi le ungea cu un fel de clei. În cinci ani din optzeci de mii de ziare schimbate în cărămizi și-a făcut o casă.

■ **Într'un an** se scoate în toată lumea din pământ aur în valoare de 70 miliarde de Lei; jumătate din el se scoate în America. De când a început războiul s'a adunat în America mai tot aurul gata din toată lumea. Vișelul de aur e acum acolo, și are mulți închinători.

■ **Cică în America** s'a clădit un zgârie-nori cu 36 etaje (rânduri) tot din sticlă. Sticla e colorată ca să nu vadă omul ce face vecinul în locuința sa. Căci într-o astfel de clădire locuiesc zeci de mii de oameni. Au acolo prăvăliile, brutăriile lor, meșteșugari și tot ce le trebuie. Dar ce ar face o bombă de trei mii de Kgr. dacă ar cădea pe una din ele?

■ **Un inginer** — vezi bine că din America — a făcut o mașină care pusă pe o carte, citește cu glas tare tot ce e scris acolo. Păi, de-ar fi adevărat, de ce și-ar mai bate americanii capul să învețe carte? Ar fi destul să-și cumpere câte-o astfel de mașină, căci bani au destui!

■ **În Belgia** se fabrică cea mai mulă sticlă din lume. Acum vor face parale bune fabricile de sticlă, căci bombardamentele din avioane au spart ferestrele cu nemiluita în sute și mii de localități în toată Europa.

■ **Ca să duci** un miliard de lei în aur ar fi nevoie de 70 vagoane de tren. Dacă ai face din aurul acesta un fir gros cât unul de bumbac, ai putea înfășura pământul pe unde e mai larg. Pus gramadă ar da 17 metri cubi, cât o casă mare cu etaj. Și când te gândești că țările mari — America, Anglia, Rusia, Germania, Japonia, cheltuiește fiecare la zi mai multe miliarde cu războiul.

■ **Cel dintâi ceas** a fost făcut de un călugăr francez, înainte cu aproape o mie de ani.

SPECTACOLE

CORSO prezintă în premieră marea comedie vieneză a casei Wien-film

QUARTETUL VIENEZ cu Paul Hörbiger, Hans Moser, Mare Harell, Hans Holt. Cel mai nou jurnal.

Reprezentările încep: în zilele de lucru la 4—6—8; Dumineci și sărbători 3—5—7—9.

Librăria și Tipografia

Liga Culturală din Iași

Proprietar: Nicolae Ionescu
s'a instalat în

Str. Primăriei Nr. 1, Sibiu, P. Reg. Ferdinand

Asortată cu toate articolele necesare birourilor oficiale, comerciale și industriale — Articole de sport — Aparate de radio — Mașini de scris și de calculat.

Execută orice fel de lucrări de imprimare și legătorie de cărți

PLUGARI,

Hărnicia a fost de veacuri însușirea de căpățenie a românului. Dar, pe cât de harnici, tot pe atât de crușători trebuie să fiți, fiindcă numai așa veți păstra rodul binecuvântat al muncii. Asigurați acest rod și

DEPUNEȚI-VĂ BANII VOȘTRI

la ori care Oficiu Postal sau la Sucursala din Sibiu pe Libretul C. E. C. - ului, unde **bani voștri sunt garantați de Stat** și sunt la adăpost sigur și vă aduc și dobândă.

Vizitați noul

MAGAZIN DE CONFECTIUNI

combinat cu un

ATELIER DE CROITORIE

pentru doamne și domni

Ioan Moldovan

SIBIU, Str. Mitropoliei Nr. 7—9 (vis-à-vis de Primărie)

MARELE MAGAZIN DIN BUCUREȘTI

TEXTILA WESTEND S.A.R.

A deschis o sucursală

în Sibiu, strada Regina Maria 37

Asortiment bogat în cele mai moderne stoffe pentru doamne și domni. — Prețuri convenabile!

VIZITAȚI-NE, SPRE CONvingERE!

A sosit și s'a instalat în piața Verzelor (lângă Spît. Public) renumitul și elegantul

CIRC ANTONIO

MARI REPRESENTAȚII
În fiecare seară la orele 8-30 fix

Din bogatul său program se remarcă: cele mai frumoase dresuri de animale domestice și sălbătice, dresate și prezentate de D. Dir. J. ANTONIO. Se mai poate remarca: cei mai buni artiști **jongleurii, acrobați, sechilibriști, altatori, bariști jockeyi,** etc. Simpatice clowni în frunte cu **Victor Căsanica, Gogu, Roberto, Biby,** etc. În fiecare Joi, Sâmbătă, și Duminică după masă la orele 4 1/2 fix.

Matineuri familiare cu program seral complet. **Parcul Zoologic** deschis zilnic dela orele 10 dim. până la orele 4. p. m.
Cercul fiind construcție modernă joacă pe orice timp nefavorabil.

FELURITE

■ **Dacă vrei să tai ceapa fără să te usture ochii,** taie-o subțire, apoi pune-o în apă caldă, apoi în apă rece și în sfârșit în apă caldă.

■ **Periile se curăță ușor și bine** dacă le punem în făină și le frecăm cu hârtie curată.

■ **În jurul mâncării** pentru a nu fi atinsă de mătă, cățeluși, șoareci și șobolani (cloțani) puneți hârtie cleioasă ca aceea cu care se prind muștele. Hârtia trebuie să fie pusă jur-impjur pe o lățime cam de o jumătate de metru. Ea e bună și împotriva gândacilor de bucătărie.

■ **Pentru găinile ce suferă de diaree** e bun praful de cărbune de lemn. La zece găini e îndeajuns, la zi, cam o linguriță de praful de cărbune pus în mâncare.

■ **Ceaiul din sâmburi de gutui** e bun la dureri de piept și la tuse.

■ **Stofele de mătase** se curăță bine cu miere amestecată cu săpun și lăucă.

■ **Împotriva pișcăturilor de țânțari** cari aduc frigurile, dar și împotriva ori căror țânțari, e bine să-ți freci mâinile, capul, grumazul, și tot locul din trup neacoperit de vestmânt cu foi de praful (un fel de ceapă) sau de usturoi (aiu); țânțarii nu se apropie de cel astfel apărât, căci fug de mirosul cel neplăcut.

■ **Flora de soc uscată,** ca și boabele lui uscate dau un ceai foarte bun la răceli, pentru asudat. E întrebuințat și la unele boale, cum e pojarul.

Poșta Redacției

Dlul. I. O. Brașov: Articolul trimis nouă a apărut într-o altă foaie, astfel că ne-a pus în situația de a nu-l mai putea publica. Dacă țineți, totuși, să apară și la noi, rugăm să-l refaceți, pe înțelesul celorlților noștri.

Dlul Gr. Holdiș, Deva: Am crezut că ne-am lămurit, dar constatăm că persistați în practicele pe care noi le combatem. Vă rugăm, pe viitor, să vă conformați îndrumărilor date, alt fel nu mai merge.

Dlul. Teodor Boloșin, Zărnești-Brașov: Cele trimise vor apare în numărul viitor. Sunt potrivite și străbătute de mult duh românesc. Ne place cum scrieți. Continuați și ne mai trimiteți astfel de material.

Poșta Administrației

Nicolae Drăghici: Nu ați primit la timp foaia din cauza că în loc de a ne comunica oficiul poștal Brașov ne-ați dat of. Bod.

Gr. D. Grozoi: Am schimbat adresa. Din „Lelea are gură multă” vă putem trimite.

Genuse Ion: Ne bucurăm că vă place Foaia Poporului. Cu numerii vechi vă putem servi numai de pe anii 1943 și 1944 cu lei 7 numărul. Abonamentul pe un an este de lei 500, plătit înainte.

Desp. As. Astra, Apatcu: Abonamentul până azi încă nu ne-a sosit. Abonamentul d. Piroș este plătit până la 1 Aprilie 1945. Foaia de la noi îi merge regulat. Să cerceteze la poșta Vânători. Am schimbat of. din Vânători în Cermeu.

Muntean L. Ioan inv: Încă nu am primit abonamentul. Am schimbat adresa în loc de I. C. Brătianu 31, în Verniciera Nr. 16.

Prof. C. N. Popescu: Am primit lei 500 cu care abonamentul Dvs. este plătit până la 1 Mai 1945. Cu poșta de azi v'am trimis un catalog despre cărțile Astei.

Achitări de abonamente

Lei 2500: Camera Agricolă, Primăria Ocna Sibiului.

Lei 1000: Astra Alba Iulia.

Lei 500: Nic. Tincu, Dr. I. Pop, Ioan Suciu, Bogorin Lazar, Prof. C. N. Popescu, Roman George, Tanase George, Alisie Valeriu, Ștefan Rotaru, Simion Cojocar, Grigore Buia.

Lei 330: Popa Nic. Toma.

Lei 250: Gavagian Petru, Simion Poplăcean, Dan Ioan, Laițiu Aurel, Ioan Bârsan.

Lei 130: Ștefan Fizeșan. Lei 50, Achim Oancea.

INFORMAȚIUNI ULTIMELE ȘTIRI

ABONAMENTE:

Pe un an — — — — Lei 500.— Instituții și autorități Lei 2.500.—
Pe o jumătate de an — „ 250.— Abonament de sprijin „ 6.000.—
Pentru negustori și com. „ 700.— PREȚUL UNUI NUMĂR „ 7.—

● **† Dr. Vasile Bologa** In Geoagiul-Albei, unde avea înghebat un modest cămin, pentru a se odihni în ceasurile de răgaz și unde în ultima vreme s'a evacuat din Sibiu, pentru a se pune mai la adăpost de primejdia atacurilor aviației aliate, a încetat din viață, către sfârșitul săptămânii trecute, **Dr. Vasile Bologa**, venerabilul director de liceu și membru de seamă al „Astrei“, a cărui figură a fost binecunoscută în această parte a Ardealului, unde prin funcțiile ce i-au fost încredințate, și-a câștigat multă stimă și prețuire. Sicriul cu rămășițele pământești al neuitatului **Dr. Vasile Bologa**, au fost transportate la Sibiu, unde Sâmbătă 15 Iulie a. c., la orele 5 d. m., i s'a făcut înhumarea în cavoul familiar din Cimitirul Central.

La trista solemnitate au participat reprezentanții vieții bisericești, culturale și economice din Ardeal, în frunte cu I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului, prof. Dr. Iuliu Moldovan, președintele Asociațiunii „Astra“, împreună cu membrii Comitetului Central, precum și delegațiile dela instituțiile și așezămintele românești, în a căror viață defunctul a deținut un oarecare rol. Au rostit cuvântări funerare, înfățișând viața pilduitoare a venerabilului defunct: P. C. Sa **Teodor Rășinăreanu**, vicarul Mitropoliei; Păr. **Ion Agârbiceanu**, — în numele Asociațiunii „Astra“; prof. univ. **Ion Lupuș**, în numele Consiliului de Administrație al Băncii „Albina“; dna prof. **Lucia Cosma**, — în numele fostelor eleve și prof. pensionat **Ion Popa**, — în numele pensionarilor civili din județ.

În numărul viitor al foii, vom stărui mai pe larg asupra vieții și faptelor acestui vrednic Român, om de caracter și astrict înflăcărat.

● **† Alexe Odor.** In ziua de 7 Iulie c., a trecut la cele vecinice, după scurte dar grele suferinți, în vârstă de 60 de ani, fostul procurist i. p. la Banca „Albina“, **Alexe Odor.**

Vrednicul funcționar, bunul Român, credinciosul soț și iubitorul părinte, s'a născut în comuna Turcheș, din o veche și fruntașă familie. După terminarea studiilor, intră în lupta vieții, ca notar în comuna sa natală, ca funcționar la „Casa de păstrare“ din Săliște, apoi la banca „Grănicerul“ din Dobra, iar în anul 1910, e ales funcționar definitiv la marele institut de credii „Albina“ din Sibiu, unde funcționează spre mulțumirea cuperiorilor săi, 31 de ani, trecând la binemerita pensiu. Dar omul obicinuit cu munca de fiecare zi, nu stă cu mâinile încrucișate, ci se angajează contabil la cooperativa „Negovanul“.

În cariera sa de om de bancă, în cursul celor 40 de ani, el nu s'a restrâns numai la funcțiunea sa profesională, n'a fost numai soțul model, bunul și stăruitorul părinte, care împreună cu soția sa, a dat o aleasă creștere celor 4 fii și fiice, pe cari i-a așezat în posturi de onoare — ci din finerețe, în orașul Sibiu, a luat parte la toate manifestările culturale și naționale, la toate instituțiile cu caracter obștești, în slujba frumosului și a ajutorării aproapelui.

A făcut parte din Legiunea Română din 1918, decorat cu „Medalia Ferdinand“; secretar la Reuniunea de muzică Gh. Dima, totodată ca membru activ 30 de ani; casier la „Reuniunea

femeilor“; cenzor în comitetul Liceului Gh. Lazăr și la Societatea „Principele Mircea“; contabil la „Crucea Roșie“ — filiala Sibiu. Toate aceste încredințări au fost onorifice, pe cari le-a îndeplinit cu dragoste de român, cu cinste și iubire de neam.

Duminecă, în 9 Iulie c., a fost trecut la odihna de veci, omul care a trăit și pentru alții și a jertfit cu prisosință vreme și sănătate, pentru binele obștești, în dorința de a fi folositor neamului și diferitelor instituții.

Meritele decedatului au fost arătate în cuvântările rostite la căpătâiu, de prot. E. Cioran și d. Ioan N. Ciolan, președintele coop. „Negovanul“.

Amințirea lui va rămâne nu numai în cercul familiei sale, ci și în amințirea tuturor cari l-au cunoscut și apreciat pentru seninătatea, vrednicia și purtarea sa pilduitoare, în societatea românească.

● **Cele mai bune reparațiuni de ceasornice, în cel mai scurt timp și garantate, se execută numai la firma IOAN PINTEA, Sibiu, str. Tribunei Nr. 14. Maestru premiat de Ministerul Muncii.**

● **Institutul German str. Mitropoliei, 19, I.** Sala de lectură a bibliotecii este deschisă: Luni, Miercuri și Sâmbătă dimineața, între orele 9—12, iar Marți, Joi și Vineri după amiază, între orele 16—18. Carte de intrare pentru cititori prin bibliotecă. În anticameră expoziție în amintirea lui Herder.

● **La târgul de vaci al Sibiului**, au intrat: 240 boi, 15 tauri, 300 vaci, 45 viței de vaci, 35 bivole, 7 viței de bivoli, 10 armăsari, 60 cai, 80 epe și 4 mânji — dintre cari s'au vândut: 72 boi, 9 tauri, 36 vaci, 26 viței de vaci, 19 bivole, 5 viței de bivole, 4 armăsari, 24 cai, 26 epe și 2 mânji. Prețurile sau mișcat între 36—39.000 Lei la tauri; 30—60.000 la boi; 26—42.000 Lei la vaci; 28—31.000 la bivole; 100—115.000 la cai și 4—8.000 lei la viței. Din pricina războiului, export nu s'a făcut.

Frt. Dumitru Bălău

orian de războiu, în vârstă de 36 ani fost depozitar de ziare la Sibiu și colporator al „Foii Poporului“

a căzut la datorie pentru Țară și Neam, în ziua de 17 Iunie 1944, orele 12 în luptele dela Iași.

Trupul său neînsuflețit a fost înmormântat plovizoriu în Cimitirul Eroilor din comuna Lejicani jud. Iași.

Pentru odihna sufletului său s'a oficiat Duminecă, 9 Iulie 1944 după Sfânta Liturgie un parastas în Catedrala mitropolitană din Sibiu, la care a luat parte toți cei cari l-au cunoscut și iubit.

Mitică dragă, soția ta va păstra veșnic în suflet icoana sufletului tău scump, iar lacrimile ei nu se vor termina decât atunci când va fi lângă tine.

Dormi în liniște suflet sbuciumat și ușoară să-ți fie țărâna, care te-a acoperit prea de timpuriu.

Maria Bălău născ. Vecerde, soție; Ioan și Petria frate și soră; Maria Vecerde, soacră; Ioan, Nicolae, Susana, Constantin și Florica, cumnați și cumnate, precum și numeroși veri și verișoare, unchi și mătușe.

La ce osândă se poate aștepta Germania în cazul când aliații câștigă războiul

Un oarecare lord englez, a dat spre știre câteva părți din planurile aliaților împotriva Germaniei. Bineînțeles că aceste planuri nu se vor putea traduce în fapt, decât în cazul când aliații ar câștiga războiul. După acest plan, cele patru mari puteri aliate și anume: America, Anglia, Rusia și China, ar trebui (după câștigarea victoriei), să facă o tovarășie de nesdruncinat. Ca urmare a acestei tovarășii, Germania ar urma să fie dezarmată pentru totdeauna, iar puterea sa administrativă fărâmițată. Toți conducătorii actuali ai Germaniei

— prevede mai departe planul aliaților — vor trebui să fie spânzurați. După ce vor săvârși toate acestea, precum și alte reforme de constrângere, aliații vor trebui să se îngrijească pentru creșterea unui nou soi de nemți, care să se împace cu regimul și noua ordine creată de aliați, pe întreg cuprinsul Germaniei.

Iată, dar, că și după terminarea războiului, unele popoare nu se vor putea bizui pe o pace în adevăratul înțeles al cuvântului.

VA INTRA SAU NU TURCIA IN RĂZBOIU

Intr'un articol pe care îl scrie în ziarul AKŞHAM, deputatul turc, Sadak, se grăbește să dea un răspuns acelora cari dau târcoale Turciei pentru a o sili să intre în războiu fie pentru unul fie pentru altul din beligeanți.

Deputatul turc este de părere că popoarele care sunt cuprinse în actualul război doresc pacea și că datoria unui popor rămas în afară de

război este de a lua parte la el pentru a-i grăbi sfârșitul.

Turcia, scrie mai departe d. Sadak nu va intra în război decât atunci când va fi atacată sau când ea ar vrea să poarte un război de cuceriri teritoriale. Generația de azi, însă, a Turciei trăiește după lozincă: „pace în țară-pace în lume“...

Se pregătește ceva care va uimi lumea?

Un oarecare diplomat elvețian, care a vizitat Germania în ultima vreme, a declarat unor prieteni, că la marele cartier general al lui Hitler se pregă-

tește ceva care va uimi lumea...

Iată, dar, că războiul mai ascunde încă în spatele lui și alte lucruri, car într'adevăr pot fi uimitoare.

Condamnați la moarte pentru trecere clandestină de frontieră

Pentru trecerea clandestină de frontieră au fost condamnați la moarte în lipsă: Printrul Cpt. aviator de rezervă

Ghica Cantacuzino Matei, Max Auchschnitt, și Locotenentii de rezervă: Racotă Alexandru și Hurmuzescu Radu.

Cum stăm cu războiul?

(Continuare din pag. I.)

mani). Armata roșie este deci acum în fața cetăților și orașelor: Lemberg, Breslitoivsk, Bialostok, Kovno (Kaunas) și Dunaburg (Dvinsk). Orașele Minsk, Pinsk, Baranovici, Lida, Wilna și Grodno, deoarece cădeau în lăuntru curbei amintite, au fost evacuate fără ca Rușii să fi putut sparge frontul german. Dealtminte, terenul din jurul acestor localități este greu și nepotrivit pentru luptă, deoarece este mlăștinos și nisipos.

In Italia războiul se desfășoară mai anevoios

In Italia, armatele anglo-americane sunt angajate într'o grea bătălie și înaintează foarte încet. Ele stau acum pe coasta din Apus, în fața orașului Livorno; în mijloc forțează drumul spre orașul Firenze, iar la coasta din Răsărit a peninsulei italiene, nu înaintează de loc și stau acolo unde au stat acum sunt 5 săptămâni.

Pe frontul Invazie

In Normandia, adică în Franța de nord, unde au debarcat englezii și americanii, se dau lupte foarte grele și pline de pierderi. Aci frontul stă pe loc; am putea zice, chiar dela început, fie că din cauza pierderilor mari nu se poate face înaintarea, fie că se pregătesc și aici la o luptă mai mare.

Între timp germanii bombardează mereu orașul Londra și împrejurimile acestuia, cu avioanele fără pilot, cauzând mari pagube Englezilor. Din cauza acestor bombardamente, opinia publică engleză este neliniștită și s'au pus guvernului mai multe întrebări în Parlament.

In schimb anglo-americanii bombardează cu avioanele lor, multe și grele, Germania și țările din Europa centrală.

O. G.

VIZITAȚI

GRĂDINA „VENEȚIA“ RESTAURANT

SIBIU, PIAȚA UNIRII Nr. 6 — TELEFON 714 b (Lângă cinematograful Apollo)

Servește zilnic, dela orele 11 a. m. până la orele 11 seara, tot felul de mâncări calde și reci, precum și specialități la grătar Bere, vinuri, șampanie și tot felul de băuturi spirituoase speciale dela ghiață — Muzică selectă în fiecare zi și seară.

Propr. D. D. DADERLAT, refugiat din Iași

C. E. C.
Sucursala Sibiu

plătește imediat, la cerere, ori ce sumă de bani din Libretele de Economii.

AGRICULTURA-ECONOMIE-GOSPODARIE

Chipul Mântuitorului în bobul de grâu

Mergeam pe cărăruia îngustă și mărginită de sulînă, de boz cu floarea dulce și albă, de pelin și maci, alături de Ilie Plantus, veteran din războiul cu turcii, și care purta, schimbând de pe-un umăr pe celălalt, prăjina de măsurat lanurile, iar pe piept și vara și iarna, atârnată de cămașa de cânepă, decorația că, a luptat, în batalionul Maiorului Șonțu, la Grivița. Avea Ilie musteață cu breton tăiat ca o perie deasupra buzii; fața cuvicioasă; ochii scăpărători, și graiul bun, moldovenesc. Deoparte și de alta a cărării, cât puteai cuprinde cu privirea pusă sub strașina mării, lanul de grâu se le-găna ca un ocean al belșugului, cu spicele grele de rod povarnic. Atunci Ilie s'a oprit și mi-a spus:

— Spicul plin nu ține fruntea sus! Apoi, a adăugat: Grâul dă și pâine și învățătură.

Bătrânul știa multe, dar vorbea puțin. Numele de Plantus îl avea din tată'n fiu, și era mândru de el.

— Dece Plantus, mă? l'a întrebat Maiorul Șonțu.

— D'apoi dacă-s român, să trăiești, dom'le Maior, a răspuns Ilie.

— Poate român, mă?

— O fi, cum spuneiți, da' pe la noi sunt numai români...

Ajunserăm la o colitură, când Ilie se opri privind-mă șiret.

— Stai să-ți arăt ceva ce n'ai mai văzut.

Luă un spic bogat și copt, îl frecă între palme, suflă pleava, alese bobul cel mai frumos, îl cercetă atent, punându-l în diferite poziții, pentruca după aceea dându-mi celelalte fire de grâu ca să-i rămână mâna liberă, își scoase pălăria de păslă cu marginile largi, privi cerul, își făcu o cruce mare pe care o răstigni pe pieptul lui larg acoperit de cămașa

crăpată la mijloc, și rămase tăcut, câteva clipe, privind bobul pe care-l ținea în sus, în vârful degetelor. Apoi arătându-l mă întrebă:

— Vezi ceva?

Nu vedeam nimic deosebit și Ilie m'a înțeles, compătimându-mă cu privirea. A culcat bobul în palmă, așezându-l cu grijă.

— Uită-te acum, uită-te bine, cu luare aminte... Vezi?

Am privit mult, mult, atât de mult încât aproape să nu mai văd nici bobul. Dar moșul nu s'a supărat.

— N'ai cum să vezi, dacă nu știi, m'a lămurit el pentru a mă îmbuna. N'ai de unde să știi, dacă nu ți-a arătat nimeni. Da, uită-te bine... Acum se vede. E aidoma c'an icoană... E chipul Mântuitorului nostru Domnul Isus Hristos... Fiecare bob de grâu

ii poartă icoana... De aceea grâul e sfânt...

În clipa aceea, de jurîmprejurul nostru nu mai era un lan oarecare de grâu, ci milioane de icoane, și fiecare icoană un schit cât un bob, deasupra cărora amurgul își cădelnița mirezmele, tăcerile și singurătățile.

Ilie Plantus e de mult în lumea drepților. Lecția lui e însuși sufletul plugarului nostru — preot a căruirugăciune e munca. Și mă gândesc îngrozit, că ar fi cu puțință ca atacurile aeriene să incendieze și lanurile de grâu. Atunci bombele ar distruge, nu numai pâinea copiilor noștri, dar și atâtea mii și milioane de icoane văzute, cu o mare putere de taină sfântă, de Ilie Plantus.

Petru Manoliu

PRODUCEREA SEMINȚEI DE LUCERNĂ

Pentru asigurarea producerii săminței de lucernă, trebuincioasă atât însămânțărilor din țară, cât și pentru export, plugarii sunt sfătuiți să rezerve în acest scop o parte din suprafața lucernierii, ținând seama de următoarele reguli:

Nu este bine să se lase pentru lucernierele prea tinere și aceasta nu numai pentru că sunt prea slabe, dar și pentru faptul că sunt de cele mai multe ori amestecate cu trifoi. Amestecul de sămânță de trifoi în sămânță de lucernă scade mult valoarea seminței întrucât trifoiul roșu, care se găsește cel mai mult în amestec, durează numai 2-3 ani și pierie, pe când cultura de lucernă trebuie să dureze cel puțin 6-7 ani.

Prin folosirea lucernierelor mai bătrâne din care au pierit toate firele slabe și bolnave, se capătă o sămânță mai bună, având însușirile plantelor durabile rămase în viață.

E bine ca înainte de a lua hotărîrea să se lase o lucernieră să producă sămânță, să se viziteze câmpul și să se lase părțile care sunt cava mai rare, pentru ca plantele să aibă destul soare și aer să se poată dezvoltă și sămânța să se coacă uniform.

Nu se vor alege nici părțile prea rare, pentru că înflorirea unor astfel de plante durează prea mult și se face o legare și coacere nepotrivită. Pentru producția de sămânță se lasă de obicei coasa a doua, rar coasa întâia sau a treia. O bună rodire se face numai pe vreme călduroasă și cu soare.

Este foarte bine ca împrejurul lucernierei sau chiar pe lucernieră să avem stupi de albine, întrucât albinele ajută foarte mult la legatul florilor.

Sămânța noastră de lucernă este, foarte prețuită pe piețele streine și nici într'un an nu s'a întâmplat să rămâ-nem în țară cu sămânță nevândută.

Profesoara de gospodărie

Ana Victor Lazăr

Sfaturi pentru gospodine

Păstrarea pentru iarnă a păstăilor de fasole

Păstrarea păstăilor de fasole verde pentru iarnă se face astfel: se iau păstăi tinere, proaspăt recoltate și fără pete; se spală în câteva ape și li se îndepărtează „aja” și codițele. După aceasta se taie pieziș în bucățele mai mici, pentru ca să se ușureze așezarea lor în borcane sau sticle. Tăierea păstăilor trebuie făcută, pe cât et cu puțință, mai repede, spre a înlăura înegrirea în aer a fețelor tăiate.

Apoi păstăile sunt puse într'o sită și se introduc într'un vas cu apă clocotită, păstăile se introduc în alt vas cu apă rece.

În apa în care se opăresc păstăile se pune puțin acid boric (una linguriță de cafea de acid boric la 10 litri apă).

Apa pentru opăritul păstăilor poate fi puțin sărată (10 gr. sare bucătărie la 1 litru apă). E nevoie ca în timpul opăritului trebuie să fie îndepărtată și spuma ce se formează la suprafață.

După ce păstăile s'au răcit, se lasă un timp oarecare ca să se scurgă și apoi se așează în borcane sau în sticle, îndesându-se, și peste ele se toarnă apa sărată 1-2% (10-20 grame sare de bucătărie la 1 litru apă).

In numărul viitor vom da alte sfaturi în legătură cu conservarea de fasole verde pentru iarnă.

INGRIJIREA COPILULUI

■ Copilul de țată, ca să poată crește, voinic și sănătos, are nevoie de aer curat și de lumină, chiar și în vremea cât e ținut în casă. Când doarme însă trebuie ținut în umbră sau la un loc întunecos, ca să nu-i cadă lumina tare pe ochi, căci va avea un somn neliniștit.

DUMINECA, ÎN SAT LA NOI

FOIȘOARĂ

Fetele din Pesac

Satul Pesac se află în Banat, aproape de granița din apus. E o așezare românească, mare și frumoasă, cu țărani învâțiți prin hărnicie, cu case mărețe, mai frumoase ca la oraș, cu florării bogate, cu bolți de trandafiri roși ca sângele și mov și cu prețutindenească grijă de bună și strălucită gospodărie.

Aici, în Pesac, s'a întâmplat astfel ca'n alte comune bănățene. Aici minoritarii au fost, prin vrednicie, copleșiți de români. Cu vremea românii au pus mâna pe proprietățile străinilor, s'au cuibărit în casele lor, împingându-i pe ei spre marginea satului. Și asta numai prin muncă și sârguință, urmând a domni între locuitorii buna înțelegeră și frățietate.

Când, în sfârșitul de primăvară, intram în Pesac ca invitatul lui Toni Bogdan — această familie a Bogdăneștilor cuprinzând mai mult de jumătate de sat — ulițele largi împodobite de copaci înă primiră ca

niște bulevarde din Chișinăul Basarabiei.

Nu m'a surprins nici trotuarele de pe lângă case, nici tihna ce-o zăream prin ferestrele deschise, mângăiate de perdelele de mătasă, nici chiar soborul celor 7 preoți care slujia în biserica plină, în frunte cu părintele Grigore Vermeșan. De cum am intrat în sat și-am văzut, după ogrăzile înflorate și straturile de legume — fără buruiiană în unul măcar, — livezile orânduie „ca pe sfoară”, am înțeles că voiu întâlni minuni la fiecare pas.

De cum am ajuns, mi-am și făcut un prieten în agricultorul Traian Magdin, un om potrivit la statură și în care, avuția ce-o are n'a schimbat nimic din firea lui de țaran neaoș. Cu el am cutreerat ulițele, am cunoscut oamenii și-am văzut gospodăriile lui Cuzman Bogdan și-a lui Efrem Brindea și-ale altora, minunându-mă cum, după câteva zeci de jugăre, poate țaranul din Pesac să aibă tractor, mașină de secerat, de treerat, pluguri de câte 6 și 8 fiare, zeci de porci, 3—4 vaci, o gospodărie curată ca o biserică și'n încăperi atâtea lucruri de valoare, de nu știi pe ce să pui ochii.

— Toate acestea le-am făcut numai prin muncă, mă lămurește prietenul Magdin.

Două fete, Elvira și Lenuța, deștepte și vioaie, dupăce gospodina ne-a pofțit la o gustare, a binevoit, ca niște ingeri, să ne cânte băntănește.

— Unde n'vață fetele?

— Elvira într'a doua de liceu și Lenuța într'a treia primară.

— Și ce ai de gând să faci din ele?

— Gospodine în Pesac.

Nici profesoare, nici funcționare, nici orășănțe, numai gospodine.

— Prietenul Traian Magdin are și-un băiat care a terminat 4 clase de liceu.

— De ce nu-l lași să urmeze mai departe?

— Fiindcă mă tem să nu prindă gust de oraș. Patru clase de liceu îi ajunge pentru a fi un țaran bun în sat.

Așa am înțeles de ce satul Pesac e așa într'o înfloritoare stare.

După amiază am eșit să văd tineretul adunat în fața sălii unde, în vremuri când nu era războiul, se făcea horă. Femei și fete multe. Flăcăii sunt la datoria ostășească. Femei și fete frumoase și îngrijit îmbrăcate. Fiecare fată poartă la gât câte-o salbă de aur de 2-3 milioane. Și mi s'a întâmplat aici un fapt, care îmi va rămâne ca amintirea cea mai aleasă din Pesac. La gâtul unei fete ardeau

monedele de aur cu chip împărătesc pe ele. Și'n ochii albaștri ai fetei ardeau niște sclipiri, ca într'un liliac când e înflorit proaspăt.

M'am apropiat cu sfială vorbindu-i:

— Atât de frumoasă ești, că te-aș fura cu salbă cu tot, să te duc la mine'n Basarabia.

— Dacă ați fi cu 20 de ani mai tânăr, m'ași duce eu singură, n'ar fi nevoie să mă furați, răspunse fata repede și răsând.

Atât de mult mi-a plăcut răspunsul, că nu pot să nu-l fac cunoscut și altora.

D. Iov

La clacă

In crâng doinesc privighitori
Și sar din cracă'n cracă,
Din sat, în cântec de viori,
Merg fete'n câmp la clacă.
Pe lanuri florile sfios
Ridică fruntea'n soare,
Arar' mai vezi așa frumos
In rând secerătoare.

Le crezi că-s fete de 'mpărat
In iie și cătrințe,
C'un zimbet ți-au răscumpărat
Ani grei de sulerințe;
La cap de holdă stau pe loc

VENIȚI SUB STEAGUL „ASTREI”

Julăntuirea în neam „Astra” și Eroii neamului

Niciodată nu ne dăm așa de bine seama, nu simțim atât de adânc că fiecare suntem o verigă în lanțul neamului, ca în vremurile grele de războiu, și mai ales când el se poartă și mușcă din țara noastră. Nu este român, pe tot cuprinsul teritoriului nostru etnic, adică pe tot pământul locuit de noi, — fie că mai este sub slăpânirea noastră, fie că va fi numai în viitor — nu este român care să nu dorească biruința armatelor noastre, să nu trăsără de nădejde la orice respingere a dușmanului, și să nu se întristeze la înaintarea lui pe pământul nostru. Nu este român a cărui inimă să nu se înduioșeze de un refugiat, ori din care parte a țării copleșit de dușmani ar fi, de pribeगीi cari au umplut țara, și să nu sară în ajutorul lor, cu ce poate. Nu-i român care să nu dorească să ajungă ziua în care să-i vadă pe toți frații lor întorcându-se la vetrele lor. Nu-i român care să nu blesteme oriunde ar arunca avioanele dușmane bombele lor ucigătoare.

Amarnic ne strânge azi legătura sângelui, a limbii și a legii! Puternic simțim azi cu toții lanțul ce ne leagă în aceeași moarte, în aceeași soartă, în aceeași nădejde, în aceeași credință, în aceeași suferință, în aceeași încordare!

Dacă mai sunt și azi oameni cari spun că ei mai pot trăi și fără neamul lor, în afară de el, aceștia nu mai sunt oameni cu scaun la cap și cu inima la locul ei, ci niște bolnavi. Dacă sunt învățături străine că neamul nici nu există, sau că neamurile n'au niciun rost, și că în viitor nu vor mai fi neamuri și țări, ci numai lumea și omenirea, — aceștia nu știu ce vorbesc.

În războiul acesta, tocmai neamurile sunt acele care-s rănite și sângerează. Cine e născut dintr'un neam e cu nepuință să nu simtă. Și ne-

Jina - Sibiu

Intr'una din Dumineci, s'a sărbătorit în localitate, „Ziua eroismului românesc”. Serbarea a fost organizată de cercul cultural „Astra”, în colaborare cu corpul didactic al școlii primare de Stat și cu concursul elevilor de școli secundare, ce se găsesc în localitate.

După ce preoții Ioan Luca și Dimitrie Comșa din Poiana Sibiului, Valeriu Ciora și Victor Irimie din localitate, au oficiat în biserică parasitul pentru eroii din actualul războiu, asistența, în număr foarte mare, a trecut în sala festivă a școlii, unde s'a desfășurat un program bogat și bine pregătit.

Acți Pr. Ioan Luca a vorbit despre „Eroismul românesc în lumina Evangheliei”, d. Ioan R. Rava, directorul școlii din localitate, a evocat amintirea eroilor locali și contribuția lor în acest războiu, după care, corul intelectualilor condus de d. inv. Gh. Bogdan, a executat mai multe cântece potrivite cu caracterul acestei serbări. Au plăcut mult „Răsunetul Ardealului” de Vidu și piesa teatrală „Zorile”.

Felicităm din toată inima pe organizatorii acestei frumoase manifestații și îi rugăm să ne ofere cât mai des asemenea serbări.

La Ocna-Sibiului

Intr'una din duminicile trecute, despărțământul de plasă „Astra”, din Ocna-Sibiului, făcând pomenirea eroilor din comună, morți în actualul

razboiu, Centrul de muncă de războiu, de sub conducerea profesorilor, a încadrat această pioasă comemorare, într'un program din cele mai frumoase și românești. Corul elevilor pregătit de d-na Constantinoviciu din București și normalista E. Șoima, a cântat cântece potrivite acestei comemorări. S'au declamat mai multe poezii patriotice, de mai mulți elevi.

Un sobor de preoți, format din c. p. T. Roșca, I. Grigoreviciu și P. Popa, au oficiat serviciul religios, după care s'a făcut pomenirea eroilor. Păr. T. Roșca, a arătat în cuvinte alese, sfîntenia jertfei eroilor români, în apărarea țării. D. I. Geleriu, avocat și președintele Despărțământului de plasă al „Astrei”, a vorbit, apoi, cu multă, însuflețire și gânduri alese, despre Eroii și faptele lor.

Păuca-Sibiu

Din încredințarea Despărțământului Central, d. prof. Iulian Dumitru, a vizitat comuna noastră, cu care ocazie s'a îngrijit de organizarea Comitetului Cercului Cultural, pentru a face și mai sporită munca în câmpul „Astrei”. Comitetul Cercului Cultural nou alcătuit, s'a întocmit din d-nii: Pr. I. Marcu, președinte; M. Munteanu, inv., vice-președinte; notar I. Dobre, secretar; N. Berea, casier și I. Teușan, inv., bibliotecar.

În fața sătenilor cari se aflau de față cu ocazia organizării Comitetului Cercului Cultural al „Astrei”, d. prof. Iulian Dumitru, a vorbit despre „Învățămintele ce se pot desprinde din războiul de azi”, îndemnând pe cei prezenți a strânge tot mai mult rîndurile în jurul „Astrei”, singurul așezământ care a luptat și luptă pentru păstrarea ființei noastre.

La Dobârca - Sibiu

Ziua eroismului românesc s'a cinstit într'un mod sărbătoresc, în cadrul „Astrei”, în comuna Dobârca, jud.

Sibiu, stărnind o caldă însuflețire. Programul serbării a fost pregătit sub conducerea doamnei Speranța Pascu, profesoară refugiată din Iași, împreună cu elevii și elevele școlilor secundare, refugiați în aceeași comună. Într'o sală a școlii primare de Stat, împodobită cu verdeață și flori de câmp, au răsunit versuri și pagini din scriitorii noștri preamărindu-se figurile marilor noștri eroi: Horia, Cloșca, Crișan, Avram Iancu, eroii războiului pentru independență și întregirea neamului, cât și din războiul actual.

Din Cut-Alba

Venerabilul părinte protopop Dr. Dăian, refugiat din Cluj la Teiuș, acum după bombardamente, s'a retras în satul său de naștere, Cutul cel viguros.

De aci bătrânul scriitor și cercetător, face excursii de mai multe zile prin satele învecinate, cu gândul de a le cunoaște și descrie.

A început în Mai cu satele: Dobârca, Poiana și Jina; a continuat în lunie cu Călnicul și învecinatele: Gârbova, Reci și Cărpiniș — apoi în Deal și Căpâlna.

De ziua sf. Apostoli Petru și Pavel, a fost în biserică românească din Călnic, unde a slujit Sf. Liturghie un protopop din Basarabia și preotul Călnicului, Vișan. Păr. Giurgea, evacuat din Brașov, a cântat cu multă simțire priceasna. Păr. Dăianu a rostit predica. La sfârșit s'a slujit parastasul pentru preotul răposat al Călnicului, Petru Cucuianu.

În după amiaza acelui prasnii, toată lumea din Călnic a fost invitată de fam. preotului Vișan, la viața din Reci, la culesul cireșelor.

Păr. Dăianu, prezent la această câmpenească serbare, mi-a spus că s'va continua drumețiile sale până va cunoaște fiecare sat din ținutul Secașului. A isprăvit cu partea stângă a secetosului rău și va începe cu cele din dreapta lui.

Pe urma acestor va ieși poate, o nouă carte de descriere a țărișoarei Secașului, din condeiul bătrânului, dar nu îmbătrânitului cercetător al nostru.

P. Ludeanu

Topârcea-Sibiu

În frunțașă comună Topârcea, Comitetul Cercului Cultural al „Astrei” s'a format din d-nii: Vasile Părăian, inv. pensionar, ca președinte; pr. N. Ilea, președinte de onoare; N. Verdea, inv., secretar; C. Drăgan, bibliotecar și d. notar N. Toader, casier. Noul comitet astfel alcătuit, promite a desfășura o mai spornică activitate, sub steagul Astrei.

Pe armele strămoșilor

Duminecă 9 Iulie a. c., s'au desfășurat la Costești jud. Hunedoara mari serbări naționale, prilejuite de începerea unor săpături în aceeași regiune, pentru a desgropa ruinele și obiectele de artă de pe timpul strămoșilor daci. Serbarea s'a început printr'o slujbă religioasă, după care au rostit cuvântări ocazionale, d-nii: Prof. univ. Constantin Daicovici, de la Universitatea din Cluj-Sibiu conducătorul lucrărilor la săpăturile din munții Orăștiei; Horia Hulubei rectorul Universității din București; Prof. Iuliu Hațieganu, rectorul Universității Daciei Superioare; Prof. Ion Conea, Prof. I. Vulpe, din partea Universității ieșene precum și reprezentanții studențimii.

DUMINECA, ÎN SAT LA NOI

Și secera-și aruncă;
De hora ce-o pornește cu foc
Să miră 'ntreaga luncă.

Feciorii bat pământul, des
Și parcă-i poartă vântul,
Iar ele, de ușoare ce-s,
Abia ating pământul;
Acum o mână mai cu foc
Acum mai lin o mână
Când o păreche la mijloc
Să 'nvârte pe sub mână.

Curg chiote și strigături;
Cu toți fac gură multă,
Că paserile din păduri
S'apropie de-ascultă;
Și dacă nu li-s'ar fi rupt
O coardă la vioară,
Ei ar juca neîntreput,
Din zori și până 'n seară.

Așa-i la joc când te pornești
Și mergi cu fete 'n clacă,
Bătrân de-ai fi, întineresti
Privind numai cum joacă.
Și 'n lume nu-i mai bun noroc,
De-ai fi căzut din stele,
Decât să seceri la un loc
Tot povestind cu ele.

Cad spicele de grâu curat,
Se scutură de coapte,
Văzduhu 'ntreg e încărcat

De zvonuri și de șoapte.
Cuvinte pline de 'nțeles
Să schimbă 'ntre-olaltă;
Căci ochii lor se caută des
Și pieptul lor tresaltă

O fată-i numai dusă 'n gol
Cu ochii, visătoare,
Doi fluturași tot dau ocol
Ca 'nprejmuind o floare.
Să 'ntoarce suspinând spre ei
Și parc'ar vrea să plângă,
Iși șterge ochii viorei
Cu mâneca cea stângă.

Soptește 'n taină drag cuvânt
Duios și tainic nume,
Și plânge, când i-atâta cânt
Cum n'a mai fost pe lume;
O prepețiță strigă 'n grâu
De-o bucurie slăntă
Și apa 'n limpedele rău
Tot murmură și cântă.

Frumoasa mândrelor livezi
Plânsorile le lasă,
Pe cel înstrăinat îl vezi
Curând întors acasă;
I-s'a urât, s'a săturat
De multă 'nvățătură,
În sobor i-l poartă cătră sat
Un dor fără măsură.

A. Seca

SNOAVE

Un Dumnezeu dă și altul ia

Un țigan s'a dus într'o zi la cumințitul său, unde s'a omenit, mîncînd lapte și mămăligă.

Voind să plece, țiganul i-a zis cumințitului: n'ar strica să-mi dai un pic de lapte să duc și Pristandei, că aia stă să leșine dacă oiu mirosi a lapte. Cumințitul îi dădu o oală cu lapte nelieft.

Ajuns acasă, țiganul o pune pe foc și până să mai facă ceva pela ușa bordeiului, laptele a dat în foc.

Îngrozit, țiganul strigă:

— Hai, Pristando, adu oale, adu ligheane și ceaune, că laptele o să înece satul... La urmă văzînd țiganul că tot laptele a dat buzna din oală, zise îmbunîndu-se:

— Un Dumnezeu mi-a dat și altul a luat. Parecă a fost vacă spartă...

GĂCITORI

Am doi moșnegi ce se trag meru de barbă.

(Piepteni cu cari pieptănam lăna)